

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-666/03
Бања Лука, 4.10.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Д.О.О. Д. Б. Л., заступаног по директору Д. К. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења туженог Министарства, број 01-32-5-681/03 од 17.4.2003. године, у предмету инспекцијског надзора, у сједници вијећа одржаној дана 4.10.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија као неоснована.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца против рјешења Републичке тржишне инспекције, Одјељења у Д., број 05/2-324-4-ПМ-34/03-А од 27.02.2003. године, којим је одлучено да му се затвара на период од тридесет дана продавница у ул. С. Н., у Д. – уз образложење да је у промету затечена роба која није на прописан начин декларисана и роба која није на прописан начин обиљежена контролним маркицама надлежног министарства.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта због погрешне примјене материјалног права, те истиче: да је у овој управној ствари тужена страна погрешно примијенила члан 15. Закона о тржишној инспекцији и Упутство Министарства трговине и туризма Републике Српске – Ресора републичке тржишне инспекције број 05/2-324-7-324/2001 од 23.11.2001. године, према којима тржишни инспектор, када утврди да производи нису на прописани начин декларисани и обиљежени, доноси рјешење којим забрањује промет таквих производа и наређује да се недостаци отклоне у року од десет дана; ако недостаци не буду отклоњени у том року, да се роба тада одузима и подноси захтјев за покретање прекршајног поступка; да би се тек тада "можда стекли услови за затварање малопродајног објекта под условом да сва роба у продавници није на прописан начин декларисана и обиљежена, а не и када се ради о занемарљиво малој количини робе". Предлаже да се тај акт поништи и да се тужена страна обавезе да му на име накнаде штете и законске затезне камате од дана подношења тужбе до дана исплате, исплати новчани износ од 2.278,70 КМ у року од петнаест дана под пријетњом извршења.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази да је тржишни инспектор дана 27. и 28. фебруара 2003. године извршио контролу пословања тужиоца у напријед наведеном продајном објекту и о томе сачинио записник број 05/2-324-4-ПМ-34/03, у којем стоји да је тужилац ставио у промет 27 паковања пржене "Амигос" кафе по 1000 гр., која није на прописан начин декларисана (нема ознаке произвођача, земље поријекла, назива и сједишта увозника), те 6 комада вискија "Балантајн" од по 0,7 л. који нису на прописан начин обиљежени контролним маркицама надлежног министарства.

Полазећи од тог чињеничног стања, овај суд налази да је одлука о затварању продајног објекта тужиоца на период од тридесет дана у складу са одредбама члана 10. став 1. тачка 10. Закона о тржишној инспекцији ("Службени гласник Републике Српске", бр. 10/97 и 52/01) само по основу чињенице да је тужилац ставио у промет робу (кафу) која на прописан начин није била декларисана, али не и по основу чињенице да роба (виски) није на прописан начин обиљежена контролним маркицама надлежног министарства. Наиме, Уредба о начину промета одређених производа ("Службени гласник Републике Српске", бр. 9/99), којом је било предвиђено да стављање у промет, између осталог, и алкохолних пића, није дозвољено уколико она нису обиљежена контролним маркицама Министарства финансија Републике Српске (члан 2.), у вријеме доношења оспореног акта и првостепеног рјешења у предметној управној ствари (који чине правно јединство) није била на снази. Наиме, одлуком Уставног суда Републике Српске број У-17/99 од 24. априла 2001. године, утврђено је да та уредба није у сагласности са Уставом и законом. Та одлука објављена је у "Службеном гласнику Републике Српске" бр. 19. од 11. маја 2001. године и од тада предметна уредба није могла бити у примјени с обзиром на одредбе члана 67. став 1. тада важећег Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 29/94 и 23/98). Самим тим отпала је и могућност примјене одредаба члана 10. став 1. тачка 9. Закона о тржишној инспекцији, којима је предвиђено да ће тржишни инспектор привремено затворити продајни објект на период од тридесет дана када утврди да се продаје роба која није обиљежена контролним маркицама надлежног министарства.

Међутим, код чињенице да је остварен законски разлог за затварање напријед наведеног продајног објекта по једном основу, указује се правно ирелевантном чињеница да такав разлог није остварен и по другом законском основу, јер је довољан један од тих основа за правну ваљаност одлуке каква је донесена у овој управној ствари. Обавеза затварања објекта на период од тридесет дана произилази непосредно из одредаба члана 10. став 1. тачка 10. Закона о тржишној инспекцији, као императивног прописа, који се не може мијењати било каквим подзаконским актима, па се отуда указује неоснованим позивање тужиоца на напријед наведено упутство Министарства трговине и

туризма, Ресора републичке тржишне инспекције. Примјену тих одредаба не искључују ни одредбе члана 15. тога закона.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић